

עת"א 9317/01/17 - דרור וקנין, בעצמו נגד שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים, מדינת ישראל - משרד הבינוי והשיכון

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

05 מרץ 2017

עת"א 9317-01-17 ואקנין(אסיר) נ' שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים ואח'

לפני כב' השופט גרשון גונטובניק
העותר:

1. דרור וקנין (אסיר)
בעצמו

נגד
המשיבים:

1. שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים
2. מדינת ישראל - משרד הבינוי והשיכון באמצעות עו"ד
כנרת צימרמן

החלטה

לפני עתירת אסיר, שעניינה הגדרת העותר כ"טעון הגנה", והעברתו מבית המעצר תל-אביב.

רקע

1. מר דרור וקנין (להלן: **העותר**) עתר (ביום 4.1.17) לבית משפט זה, ובפיו השגות נגד שתי החלטות של שירות בתי הסוהר (להלן: **המשיב**):

הראשונה, הגדרתו כ"טעון הגנה"; העותר טוען כי הוא מוגדר כטעון הגנה פרק זמן ניכר, והדבר מקשה על התנהלותו ופוגע בו. אין עוד הצדקה להציבו בקטגוריה זו, והוא מבקש לבטלה.

השנייה, כוונתו של המשיב להעבירו מבית המעצר בתל-אביב למקום אחר. העותר טוען כי העברה זו תקשה על ביקוריה של אמו, המתגוררת בתל-אביב-יפו, והסובלת מבעיות בריאות קשות; העותר מצביע על כך שנכח היותו יתום מאב, ביקוריה של אמו חשובים לו במיוחד, והעברתו למקום מרוחק תקשה עליה לסור ולבקרו.

במאמר מוסגר יצוין כי במועד הגשת העתירה העותר היה במעמד של עצור עד תום ההליכים נגדו. במהלך הטיפול בעתירה נגזר דינו והוא הפך אסיר (ראו להלן בפסקה 3).

2. המשיב, בתגובה, הצביע על כך שבקשת העותר להסרת מעמדו כטעון הגנה נענתה תחילה בחיוב, והוא הועבר לבית-סוהר רימונים לשם בחינת השתלבותו שם. בחלוף חמישה ימים מיום העברתו, פנה העותר עצמו בבקשה להשיב את הגדרתו כטעון הגנה על כנה, ולהעבירו משם בשל חשש לפגיעה בו מצד אסירים אחרים, וכך אכן נעשה.

בכל הנוגע להעברת העותר מבית המעצר בתל אביב, טוען המשיב שהחלטתו מצויה במתחם הסבירות הרחב, העומד

עמוד 1

לרשותו בעניינים אלה, ואין עילה להתערב בה.

3. בית משפט זה (כב' השופט היימן) קיים דיון בעתירה (ביום 12.2.17) אך לא נרשמה אליו התייצבות מטעם המשיב. נקבע מועד דיון נוסף שהתקיים בפני (ביום 15.2.17), אך גם אליו לא נרשמה התייצבות מטעם המשיב. נוכח זאת החלטתי לקיים הדיון במעמד העותר בלבד. במסגרת זו קיבלתי לעיוני פנייה בכתב מטעם אמו של העותר; תיעוד על אודות מצבה הרפואי, שאכן אינו מן המשופרים, לשון המעטה; עוד קיבלתי עדכון כי בינתיים העותר הורשע (ביום 15.2.17) בבית משפט השלום, בעבירה של איומים (ת"פ 44783-12-16); ובמסגרת הסדר טיעון נגזרו עליו 5 חודשי מאסר בפועל (שירוצו החל מיום 20.12.16).

עובר לקבלת ההחלטה בעתירה זו ביקשתי בכל זאת לקבל את תשובתו הכתובה העדכנית של המשיב. נמסר לי כי העותר הועבר לבית הסוהר דמון ביום 23.2.17. העברתו נדרשה נוכח קיומם של איומים מאסירים יריבים, ולא ניתן היה להחזיקו עוד בבית סוהר במחוז המרכז. אסירים טעוני הגנה נדרשים להחזקה באגפים ייעודיים, וכך נעשה בעניינו. מאחר ובמחוז המרכז קיימים רק שני אגפים המיועדים להחזקתם של טעוני הגנה, לא היה מנוס מהעברתו לבית סוהר אחר התואם את נסיבותיו - הוא בית הסוהר דמון.

עוד קיבלתי את תגובתו של העותר לתגובה זו, וכעת הגיעה עת ההכרעה.

דין

4. לאחר שבחנתי את מכלול החומר שבפניי נחה דעתי שלא נפלה עילה להתערבות בשיקול דעתו של המשיב.

בכל הנוגע להיותו של העותר טעון הגנה, הרי שמהאמור לעיל עולה כי המשיב גילה נכונות לשקול את עניינו של העותר בפתיחות, ולהסיר את הסטטוס שלו כטעון הגנה, אך נדרש להשיבו לאור חששות עדכניים ביחס לאיומים כלפי העותר. אכן, בעניין זה חובתו של המשיב לדאוג לשלומם של האסירים המצויים תחת השגחתו, ובהם העותר כמובן, ולא בוססה תשתית ראייתית המראה כי נפל פגם בהחלטה בעניין זה.

5. ומה לגבי החלטת המשיב להציב את העותר בבית הסוהר דמון ולא בבית המעצר בתל אביב? בעניין זה יש להפנות לרע"ב 1004/12 אבוטבול נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו; 2012), שם פסק כב' השופט דנציגר (בפסקה 10 להחלטה):

בית משפט זה קבע לא אחת כי אין לאסיר, ככלל, זכות קנויה לגבי מקום הכליאה שלו, ונקודת המוצא היא שהחלטה להעבירו לבית כלא אחר אינה פוגעת בזכות יסוד שלו ואינה מבססת עילת תביעה או עתירה. עוד נקבע שהחלטות מסוג זה הן בליבת שיקול הדעת המינהלי-ארגוני של שירות בתי הסוהר, ועל פי רוב לא יתערב בית המשפט בשיקול דעתו של שירות בתי הסוהר בעניינים מסוג זה [...]. החלטות מסוג זה מתבססות על מגוון רחב של שיקולים, בהם שיקולים כלל-מערכתיים כגון חלוקת עומס האסירים וצפיפות המתקנים, כמות הסוהרים במתקנים השונים ושיקולים נוספים מסוג זה, כמו גם שיקולים מודיעיניים הנוגעים לאסיר כזה או אחר ולסכנה הנשקפת לו או ממנו ביחס לאסירים אחרים. התערבותו של בית המשפט בשיקולים מסוג זה תהיה מצומצמת מאד ותישמר למקרים חריגים ביותר. יוער כי שיקולי נוחות של האסיר או נוחותם של בני משפחתו אינם משמשים בדרך כלל שיקול רלוונטי.

ער אני לרצונו של העותר להגדיל הסיכויים קבל ביקורים מאמו, אך גם בהינתן עובדה זו, התערבות בית-המשפט בשיקולי המשיב היא מוגבלת; מה גם שבנסיבות העניין יש לקחת בחשבון את שאלת ביטחונו האישי של העותר עצמו, כאמור לעיל. נהלי שירות בתי הסוהר (סעיף ג.1 להוראות פק"צ 04.04.00 "אסירים טעוני הגנה") מחייבים החזקת אסירים מסוגו של העותר באגפים, שהוקצו להחזקת אסירים טעוני הגנה, וכאלה אינה מצויים בבית המעצר בתל-אביב. ואילו החזקתו בבתי סוהר במחוז המרכז עלולה לסכן אותו. מכל מקום, שיקוליו של המשיב בעניין זה היו ענייניים, ולא נפל בהם פסול המצדיק התערבות.

ולא בשולי הדברים

6. במסגרת הטיפול בתיק זה אירעו מספר תקלות. כאמור, בשתי הזדמנויות שונות התקיימו דיונים בבית משפט זה ללא התייצבות ב"כ המשיב. ב"כ המשיב התנצלה על כך נוכח בעיות שהצביעה עליהן ביחס למערכת נט המשפט. עוד יש לעמוד על כך שהעותר הגיש בקשה לעיכוב ביצוע העברתו לכלא דמון בצפון הארץ (ביום 23.2.17) ועיכוב ביצוע ניתן ביום 26.2.17, אך בינתיים הוא הועבר על ידי המשיב בכל זאת. המשיב ציין בעניין זה (בתגובתו מיום 28.2.17) כי בקשתו של העותר הוגשה לאחר שכבר הועבר לכלא דמון, ואילו העותר טוען שלא אלה הם פני הדברים.

8. במסגרת זו לא אעמיק חקר בסוגיה. מצופה מהמשיב ומבאי כוחו לבדוק היטב שהם אכן מעודכנים באופן שוטף במסמכים ובבקשות המוגשות במסגרת עתירות אסיר בבית משפט זה, ולהפיק את הלקחים כדי שמקרים מסוג זה לא יישנו.

תוצאה

9. העתירה נדחית בזאת.

המזכירות מתבקשת לשלוח עותק החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, ז' אדר תשע"ז, 05 מרץ 2017, בהעדר הצדדים.